

NIK KISS SIXX

HEROINOVÉ DENÍKY

ROK V ŽIVOTĚ
ROCKOVÉ HVĚZDY
ZÁVISLÉ NA DROGÁCH

VOLVOX GLOBATOR

VOLVOX GLOBATOR

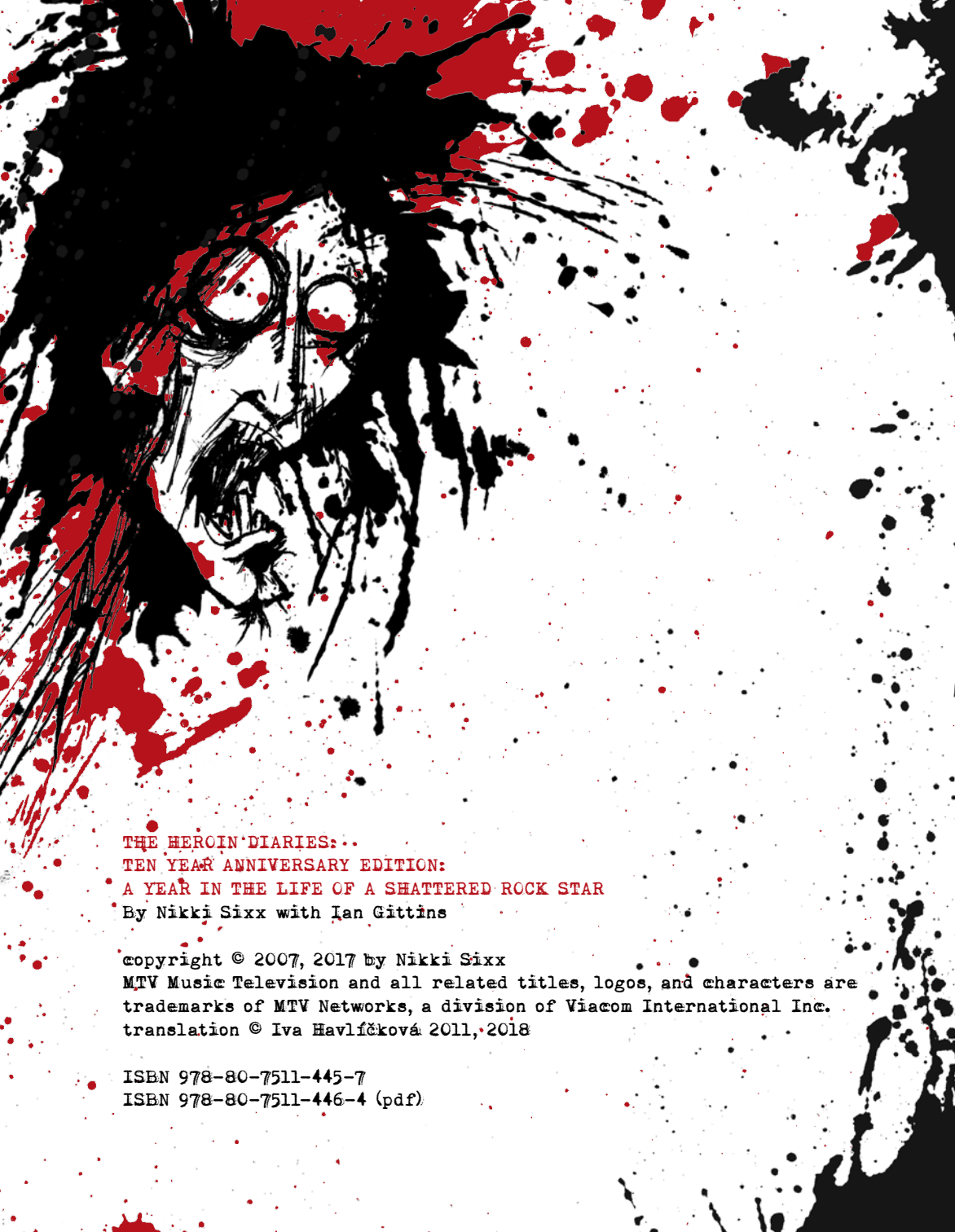

HEROINOVÉ DENÍKY

ROK V ŽIVOTĚ V
ROCKOVĚ HVĚZDĚ
ZÁVISLÉ NA DROGÁCH

NIKKI SIXX
S IANEM GITTINSEM

VOLVOX GLOBATOR

THE HEROIN DIARIES:..
TEN YEAR ANNIVERSARY EDITION:
A YEAR IN THE LIFE OF A SHATTERED ROCK STAR
By Nikki Sixx with Ian Gittins

copyright © 2007, 2017 by Nikki Sixx
MTV Music Television and all related titles, logos, and characters are
trademarks of MTV Networks, a division of Viacom International Inc.
translation © Iva Havlíčková 2011, 2018

ISBN 978-80-7511-445-7
ISBN 978-80-7511-446-4 (pdf)

Tuhle knihu o své cestě bych rád věnoval všem alkoholikům a drogově závislým, kteří měli tu kuráž postavit se tváří v tvář svým démonům a předat dál vzkaz, že na konci tunelu je světlo a naděje.

Nikdy jsem si nemyslel, že Nikki Sixx se třetího alba Mötley Crüe dožije. Lidí jako já, Bowie a Elton John jsme byli profesionální uživatelé drog, ale Nikki zašel dál než my. Používal jehly a toho jsme se my nikdy neodvážili. Znal jsem dobře Jima Morrisona a Nikki mi ho hodně připomínal. Když Jim v sedmadvaceti zemřel, mnohem víc než jeho smrt nás šokovala skutečnost, že se dožil tolika let.

- Alice Cooper

PODEKOVÁNÍ

Chtěl bych poslat velkou francouzskou pusou a opravdu vřelé díky všem zúčastněným, který měli odvahu říct svůj názor na tenhle ponurý a místy nechutný příběh. I když jste nevěděli, jestli bude výsledek senzační nebo katastrofální, postavili jste se té výzvě beze strachu. Váš pohled na věc a vaše upřímnost pomohly vytvořit knihu, která - doufám - vykreslí úplnější obrázek závislosti.

Ianovi, který mě pronásledoval, tlačil na mě a přemlouval, abych neuhýbal a držel se pravdy, který bezpočet hodin vyhledával informace a mluvil s lidmi, aby doplnil, co v mých útržkovitých záznamech chybí. Děkuju ti, Iane. Tahle kniha je důkazem tvého talentu a zanícení.

A vám, kteří jste neměli koule odpovídat na telefonáty ani na emaily nebo jste prostě lhali, jako když tiskne a tvrdili, že přidáte svou trošku do mlýna, ale pak jste se radši zdekovali, protože jste si mysleli, že kdybyste byli v téhle knize, mohlo by to „poskvřnit vaši pověst“. Teď mi je jasnější než kdy dřív, proč jste jací jste, to znamená bezpáteřní.

JUST
F*CKING
KILL
ME

O DESET LET POZDĚJI

Narodil jsem se 11. prosince 1958, ale když mi bylo šest, zamiloval jsem se poprvé do drog a alkoholu. Tehdy jsem přijal skutečnost, že nikdy nebudu mít opravdového tátu, ale není tajemstvím, že moje máma si bez problému vodila chlapy, kteří měli tu mezeru zaplnit – i když to bylo spíš pro ni než pro mě. Na svoje dětství moc vzpomínek nemám. Myslím, že jsem většinu z nich nějak potlačil. Nebo všechna moje zklamání prostě splynula v jedno a vytvořila jakýsi rozmazaný obraz, jako když se snažíte něco v pohybu vyfotit.

V létě roku 1965 dostala moje máma s mým nevlastním tátou skvělý nápad, že vyrazí do Mexika, a táhli mě tam sebou, protože mě neměli kde odložit. Moje vzpomínky na ten výlet přes hranice obsahují Volkswagen Karmann Ghia mého nevlastního táty, jeho německou ovčáčku jménem Bell a pořádnou nálož marihuany. Z toho výletu si nepamatuju o moc víc, než že jsem se cítil docela opomíjený vzhledem ke skutečnosti, že moje máma věnovala víc pozornosti mému nevlastnímu tátovi než mně. Ale nejvíc mi utkvělo, že to byl velice jasný předěl v mém životě, jako čára v písku. Jednou večer jsem seděl na zemi v našem zchátralém motelu jižně od Guadalajary a hrál si se svou jedinou hračkou, s nákladákem tak omláceným, že by ho v bazaru nevzali ani zadarmo.

Moje máma a nevlastní táta seděli u stolku u okna, kouřili obrovského jointa a hystericky se smáli. Pravděpodobně to byla nějaká druhořadá tráva, kterou přijeli do Mexika nakoupit a později ji chtěli propašovat pod kapotou auta přes hranice na sever. Oba usrkávali Jacka Danielse ze skleniček na čištění

zubů z motelové koupelny, bez ledu. Pamatuju si, že mi to přišlo zvláštní. Kdo by v takovém vedru chtěl jakékoli pítí bez ledu? Než jsem se nadál, zavolal si mě můj nevlastní táta k sobě a řekl mi, abych si dal práska z toho jointu a usrknul si whisky. Nepamatuju si, že bych měl strach. Naopak, chtěl jsem jim oběma ukázat, že jsem dospělý, a myslím, že jsem taky chtěl, aby máma věděla, že dokážu všechny ty dospělácké věci, co dokáže můj mizerný nevlastní táta. Jakmile se mi tráva a whisky dostaly do oběhu, v hlavě mi BOUCHLO a můj svět se komplet změnil. To elektrizování v mojí hlavě a těle, které jsem denně neustále cítil, bylo najednou pryč. Jako když na televizi přeladíte přenos z mraveniště na ten nejostřejší obraz, co jste kdy viděli. Všechno dávalo dokonale smysl a já už necítil žádný strach ani smutek, pochyby nebo vztek z ničeho na světě. V tu chvíli začal být celý můj život jen honbou za tímhle pocitem. A dodneška to neskončilo bez ohledu na to, jak moc na sobě pracuju.

Lidi, co nikdy netrpěli závislostí, mají velice odlišný pohled na to, co znamená vyléčit se z užívání drog. Pravdou je, že se říká, že je člověk „v rekonvalescenci“, protože je nemožné se úplně vyléčit. Jakmile se vám to v mozku přepne, nikdy nebudete jedním z těch lidí, co dokážou, jak se u Anonymních alkoholiků říká, „pít jako gentleman“.

Schopnost závisláka pít a užívat drogy zodpovědně je velice nebezpečný omyl. Spousta závisláků se stane obětí dojmu, že po určitém čase jsou vyléčení a že je v pořádku porušit slovo a zkusit to znova. Možná, že někomu se tenhle pokus podařil, ale já jsem rozhodně nikoho takového nikdy nepotkal. V případě závislosti na heroinu vím, že ti, co abstinujou a nakonec spadnou do recidivy, většinou zemřou na předávkování, protože jejich tělo a mozek už prostě nejsou na takové množství drog zvyklé. A i když

jsem po událostech popsanych v Heroinových denících taky spadnul do recidivy, heroin už jsem nikdy nezkusil a obávám se, že kdybych to udělal, stal bych se další položkou v té statistice.

Od vydání Heroinových deníků prošel můj statut „abstinenta“ vývojem. Když potkávám jiné závisláky a mluvím s nimi, mám někdy pocit, že se na mě dívají jako na nějakého super člověka, na chlápka, který díky svému vyléčení prošel naprostým přerodem a dosáhl jakéhosi podivného osvícení. Ale nic nemůže být vzdálenější pravdě. Teoreticky bylo pro mě těch deset let od vydání Heroinových deníků skutečně neuvěřitelných. Mötley Crüe zažili jedny z největších turné své kariéry; vznikli Sixx:A.M. a měli několik hitovek a turné; vydal jsem další dva bestsellery na žebříčku New York Times; vytvořil jsem největší rozhlasový pořad vysílaný na různých stanicích; vzal jsem si úžasnou ženu; a stal jsem se profesionálním fotografem. Ale pravdou je, že posledních deset let patří svým způsobem k nejtěžším letům mého života jak profesně, tak soukromě. Život ti neustále přináší věci, které nečekáš. A lhal bych, kdybych říkal, že během uplynulé dekády nebyly chvíle, kdy jsem měl pocit, že moje problémy vyřeší, když si přihnu z lahve. A díky bohu jsem tomu nikdy nepodleh. Spousta lidí, které jsem za posledních deset let potkal, mi děkuje za Heroinové deníky a říká, že jim zachránily život. Pravdou je, že Heroinové deníky zachránily život i mně. Od jejich vydání jsem vůči komunitě abstinentů cítil zodpovědnost jako nikdy před tím. Zodpovědnost zůstat čistý, protože jsem příkladem pro ostatní. Ale nejsem neomylný a doufám, že tuhle důležitou skutečnost lidí chápou.

Když v roce 2007 Heroinové deníky vyšly, zatajil se mi dech. Držet je v ruce byl divný pocit. Tak tady to je, rok mého života odhalený před celým světem.

Jedna část ve mně si myslela: fajn, dobrý, tohle je přirozený výsledek všeho, co jsem vždycky dělal, byl jsem

v rozhovorech naprosto upřímný a přirozený. Ale pak si moje soukromá část pomyslela: co jsem si, sakra, myslel?

*„Mé srdce je jako otevřená kniha/
ve které si může číst celý svět...“*

Protože většina lidí si nepíše deník, ve kterém se rozepisují o svých nejzoufalejších a nejhanebnějších okamžicích, ve kterém mluví o tom, jak zešileli a píchali si v ložnici v šatníku drogy do ptáka. Většina lidí si nepíše deníky o životě tak dekadentním, že nakonec zemřou na předávkování.

A většina lidí rozhodně tyhle příběhy šílenství nevydá, aby si je každý mohl přečíst.

Dostal jsem druhou šanci, a to je v případě drog vzácnost. V duchu jsem věděl, že když se podělím o detaily, ať sebe krvavější, bude to důležité pro někoho dalšího, kdo stane tvář v tvář tomuhle démonovi.

Znal jsem lidi, co druhou šanci už nedostali, lidi, co se z toho nedostali živí. Měl jsem kamarády, co se mi rozkládali přímo před očima. Možná, že můj příběh může pomoci lidem, co hledají záblesk naděje.

Takže když došlo na vydání Heroinových deníků, byla jediným pravidlem upřímnost... jinak by lidi ucítili, že tu něco smrdí. Už jsem nechtěl vidět lidi trpět touhle smrtelnou nemocí, pokud jsem tomu mohl zabránit. Závislost nemá vliv jen na samotného závislého, ničí taky jeho rodinu a přátele. Věděl jsem, že fanoušci Motley si tuhle knížku koupí, ale spíš jsem doufal, že si k ní najdou cestu závislí nebo lidi, kteří hledají cestu k vyléčení. A doufal jsem, že by mohla aspoň trochu osvětlit povahu závislosti.

Nemohl jsem přijít na lepší důvod, proč ukázat svoji odvrácenou tvář.

Když mi v září 2007, týden po vydání Heroinových deníků, volali z mého managementu, zjistil jsem s údivem, že můj příběh udělal dojem na širokou veřejnost.

„Hej, Nikki!“ říkali mi: „tvoje knížka je na seznamu bestsellerů New York Times. Je v Top 10!“

Nikdy nezapomenu, když jsem ten seznam New York Times uviděl. Vlastně ho mám pořád zarámovaný na stěně v koupelně. Byla to skutečnost, přímo tam pod vrcholem. Pamatuju si, že byla vedle knih od Billa Clintona a Matky Terezy.

Dobry bože, Matka Tereza se kvůli tomu nejspíš obrací v hrobě...

Ale proč se Heroinové deníky dotkly tolika lidí? Není to první kniha, kterou někdo napsal o závislosti. Podstatné bylo, myslím, že jsem nic nezatajoval. Nikdy jsem se nedržel zpátky v textech, v muzice ani v rozhovorech.

Člověk se většinou vypořádává se závislostí potajf. Hřešíme v tichosti, abych tak řekl. Jakmile připustíte, že jste bezmocní, najdete další lidi, kteří taky chtějí změnit svůj život k lepšímu.

Anonymní alkoholici; Anonymní závislí na kokainu; Anonymní narkomani... všechno je to o anonymitě. Přijdete k nim do kanceláře a řeknete: „Tohle jsem dělával a dnes jsem jeden den střizlivej.“ Je to místo, kde se zpovídáte, tajné útočiště, kde vás nikdo nesoudí.

Ovšem tahle kniha byla naprostým opakem. Nemůžete už být méně diskrétní, než když vydáte své vlastní deníky...

Možná, že se lidi ztotožnili s Heroinovými deníky, protože jsem se přiznával k věcem, které možná taky dělávali. Nebo něco takového dělal někdo, koho mají rádi. Možná, že to lidem pomohlo, aby se necítili tak osamoceni.

Vím jen, že když ta knížka vyšla, začali mi lidé volat. „Chceme s Nikkím mluvit v tomhle televizním pořadu, v tomhle rozhlasovém vysílání, ve zprávách...“ Byl jsem vším tím zájmem zaskočený.

Všechno dohromady podnítilo hovory, jaké jsem na veřejnosti nikdy nevedl. Naštěstí se mi o tom mluvilo lehce. Bylo to jako očista: jako strhávání strupu z rány, aby mohla dýchat. Myslím, že právě tohle tvořilo v mnoha ohledech pointu celé knihy.

Klíčem ke všem těm rozhovorům byla upřímnost. Lidé se mi začínali svěřovat tak, jako jsem se já ve své knize svěřoval jim, a to bylo něco krásného.

Účelem Heroinových deníků bylo ukázat závislost, ale ukázat taky vyléčení.

Vím, že spousta lidí vzalo tu knihu možná do ruky, aby nahlédli do mého životního stylu: sex, drogy a rokenrol. Ale doufal jsem, že i když ji někdo četl z tohoto důvodu, zahrálo ho po přečtení trochu u srdce.

Můj starý mentor říkal, že život je o tom, aby člověka obměkčil. Pokud čtenář lépe pochopil, kam může vést nestřídmost a jak může člověk ve vsí té tmě najít světlo, pak jsem dokázal víc než jen vydat další rokenrolovou knížku.

Nevadilo mi být návnadou na háčku. Pokud jsem tak mohl lidi přimět tyhle informace strávit, pak bylo všechno v pořádku.

Absolvoval jsem autogramiády a byly šfienější než některé koncerty, na kterých jsem byl. Byly tam mnohem větší davy, než se čekalo. V Chicagu jsme si mysleli, že se lidé vzbouří, až přijde čas, abychom odjeli na letiště. Protože pořád ještě zbývala spousta těch, co chtěli knížku podepsat. Dav ve Washingtonu DC mě nenechal odejít a já podepisoval knížky až do jedné do rána.

Autogramiády byly hodně emotivní. Napojil jsem se na nové publikum tak jako nikdy před tím. Spousta lidí, kterým se Heroinové deníky dostaly do ruky hned na začátku, se potýkala se svou vlastní závislostí. Buď se dostávali, nebo se chtěli dostat z heroínu, kokainu, léků nebo alkoholu.

Na autogramiádách jsem tyhle lidi okamžitě poznal a nerozpakovali se mi to říct tváří v tvář. A věděli, že chápu, čím přesně si procházejí.

Věděli, že jsem to zažil. A věděli, že jsem se z toho nějak dostal.

Na první autogramiády dokonce přišli lidi, co se potili a třásli a říkali: „Už šest dní jsem čistej“.

Myslel jsem si, tahle knížka je venku teprve sedm dní.

Photo by Dustin Jack

“40 years of Hard rock”

Lidi na autogramiádách mi začali dávat svoje žetony. Když jste na odvykačce, nejdřív dostanete žeton pro nováčky, a pak, když zůstanete střízliví, dostanete žeton po třiceti, šedesáti, devadesáti dnech, po roce a tak dál. Lidi, co v tom programu byli několik let, mi dávali svoje žetony, které si tvrdě zasloužili.

Bylo, a do dneška je, mi ctí ty žetony dostávat.

Další způsob, jakým se lidi o Heroinových denících doslechli, bylo samozřejmě prostřednictvím nového projektu s názvem Sixx:A.M., který jsem dal dohromady jen pro tuhle knížku.

Sixx:A.M. měl původně být jen jednorázový hudební projekt bez názvu kapely, založený na té knížce. Mého manažera napadlo, že nahrajeme pět nebo šest písniček na základě Heroinových deníků a vydáme je na CD, které přiložíme k obálce knihy: soundtrack k té knížce.

Už jsem skládal s Jamesem Michaellem a Allenem Kovacem, který mi přes dvacet let dělal manažera, mě zkontakoval s DJ Ashbou. Tak jsem těm klukům ukázal svoje staré deníky a nové náhledy knihy a zeptal se jich, jestli se chtějí vydat na bláznivou cestu.

Skládání soundtracku ke knize bylo něco, co nikdo před tím neudělal. Měli jsme volnost, co se týče muziky i textů, protože to nemělo srovnání – být v neprobádaných vodách bylo vážně vzrušující.

A mezi námi třemi se začínala odehrávat magie.

Složili jsme písničku Life Is Beautiful a já jsem věděl, že musí zůstat pravdivá, abysme se drželi upřímnosti knížky.

Byl v ní následující verš:

Nic v tobě tak neprobudí život jako pohřeb

Když to James zpíval, znělo to pěkně ostře.

Accidents Can Happen pak byla o těch chvílích, kdy jsem se snažil vystřízlivět, ale uklouznul jsem a lidi mi říkali: „Jsi špatný člověk!“ „Buď silnější, co to s tebou je?“ A já říkal: „Človče, nehody se stávají...“

A ty víš, že nehody se stávají
A to je v pohodě
Každej z nás někdy ujede
Není to tvůj život
Je to jen jeden den

Tyhle písničky jsme dali Allenu Kovacovi a on je pouštěl programovým ředitelům rádií po celém světě. Kovac za námi pak přišel a říkal: „Oni ty písničky milují! Všichni říkají, že Life Is Beautiful by se mohla pořádně chytit.“

„Takže teď pro tu kapelu potřebujete název,“ dodal.

„Co?“ povídám mu. „Tyhle písničky přijdou na zadní obálku knížky. Nepotřebujeme název kapely.“

„Ne,“ povídá. „Bude z vás kapela, vydáte album, vyjedete na koncerty a možná vás požádají, abyste udělali turné. Potřebujete název kapely“.

Tak se zrodili Sixx:A.M. A stejně tak naše první album Heroin Diaries Soundtrack. To album a tahle kniha mi měly navždy změnit život (a mnoha ostatním taky).

Bylo zajímavé, jak se všechno propojilo. Někdo si přečetl knížku a pak se dostal ke kaple a někdo slyšel písničky, zaujaly ho a pak si šel koupit knížku. Dodnes slýchám historky o lidech, co poslouchali to album a současně četli i knížku.

Nestává se často, že tohle lidi dokážou. Podařilo se mi vidět svět s jednou z největších kapel na světě, s Mötley Crüe. Ale zabodovat dvakrát, to je výjimka. Ovšem podruhé nešlo o slávu, peníze nebo drogy... šlo o srdce... a ano, o upřímnost.

Když ta knížka vyšla poprvé, jel jsem do Washingtonu DC, abych se v kongresu setkal s kongresmanem Patrickem Kennedym a probral s ním, jak by zdravotní pojišťovny mohly lépe hradit léčbu závislostí.

Byl jsem pozván, abych promluvil na Capitol Hill u příležitosti Národního měsíce léčby závislostí. Byla to pro mě čest, ale taky mi to umožnilo oslovit víc lidí. To setkání bylo pro lidi, kteří byli ve stejné hnusné temné pasti jako jsem býval já, v době, kdy jsem si škrábal ty zápisky do deníku. A okamžitě jsem si uvědomil, že mě chápou.

Dařilo se mi je oslovit.

Začal jsem dostávat emaily a dopisy od lidí bojujících se závislostí, kteří mi za knížku děkovali. Říkali mi, že než si ji přečetli, nevěděli, co čekat. Smáli se, plakali... a motivovala je.

V roce 2007 jsem byl v Mötley Crüe víc než dvacet pět let a Heroinovým deníkem se dostávalo největšího a nejintenzivnějšího ohlasu ze všeho, co jsem v životě udělal. Bez pochyby.

A to všechno pocházelo od „nějaký padlý rockový hvězdy, která si šlehala a škrábala své nesouvislé myšlenky do starýho zápisníku“ nějakých dvacet let před tím!

Když začali Sixx:A.M. hrát na živo, vídal jsem fanoušky v prvních řadách plakat, vážně brečet, když jsme hráli Accidents Will Happen. Zpívali s námi.

A to je v pohodě
Každej z nás někdy ujede
Není to tvůj život
Je to jen jeden den

Otočil jsem se na tu úžasnou kapelu, kterou jsem měl s Jamesem Michaelem a DJ Ashbou, a cítil jsem se jako nejšťastnější člověk na Zemi. Nejen, že jsem byl čistý, ale byl jsem v kapele, jakou jsem nikdy před tím nezažil... byli jsme jiný a taky jsme byli kamarádi.

Po koncertech mi fanoušci říkali: „Usilovně se snažím. A spousta lidí v mém okolí to nechápe. Ta knížka a ty písničky mi na mojí cestě pomáhají...“

Abych byl upřímný, cítil jsem pokoru a ohromení a dalo mi práci to vstřebat. Začínal jsem mít velký pocit zodpovědnosti. Dolehlo to na mě... v pozitivním slova smyslu. Najednou jsem měl větší zodpovědnost, než když jsem byl jenom další frajer v rockové kapele.

Při koncertech Mötley Crüe Vince vždycky říkal: „Chci vám představit pana Nikkiho Sixxe!“ A předal mi mikrofon. Dav ječel a já říkal: „Hej! No tak, zvedněte, sakra, ruce a rozjedem to!“ To všechno patřilo k tomu posvátnému rituálu.

Po Heroinových denících se všechno změnilo. Vince mě představil, já si od něj vzal mikrofon... a aréna ztichla.

Měl jsem pocit, že musím říct něco vážně důležitého. Už nestačilo jen zakřičet: „Hej, pojďme si to všichni dneska večer užít!“ Ale co jsem měl udělat místo toho?

Neměl jsem ponětí a vlastně jsem šel za Vincem a poprosil ho, aby to přestal dělat.

Řekl mi: „Ale to musíš, kámo! Lidí tě chtějí slyšet!“ Za to mám Vince rád. Nakonec jsem se vždycky vteřinku zamyslel, než jsem otevřel pusu a zjistil, co z ní vyleze.

Uvědomil jsem si , kolik moje knížka pro lidi znamená.
A uvědomil jsem si, že je nemůžu nechat na holičkách.

Když poprvé vyšla, ve zprávách bylo, že nějaký učitel na středozápadě ji dal svojí třídě přečíst jako užitečný příběh o drogách a závislosti. Rodiče jednoho z žáků tu knížku uviděli, vyděsili se a stěžovali si ve škole, která toho učitele pak suspendovala.

Teď od vydání Heroinových deníků uplynulo deset let a já jsem hrdý, že knížka je ve spoustě školních knihovnách a ještě hrdější jsem na to, že ji některá odvykací centra dávají svým klientům na odvykače, aby jim pomohla.

Nedokážu si pro ni představit lepší využití.

Samozřejmě, že se toho od té doby hodně událo. Někteří z těch, co mi pomáhali můj příběh vyprávět poprvé, už nejsou mezi námi.

Někteří zemřeli kvůli drogám, které léta, nebo desetiletí, užívali. Protože takhle to s drogami někdy končí. I když je přemůžeš, nakonec tě přece jen můžou dostat.

V Heroinových denících jsem spoustu viny za své zlomené srdce a traumata házel na svoje rodiče. Viděl jsem to tak, že kdyby mě neopustili, nikdy bych neupadnul tak strašně hluboko do závislosti, do které mě vehnalo moje neštěstí.

Měl jsem pravdu? Ano i ne. Kdybych měl dokonalé pohádkové dětství, no, možná bych se vyhnul tomu zhoubnému životnímu stylu, který mě nakonec zabíjel. Jistě, je to možné.

Nebo možná taky ne. Možná by mě k tomu dohnalo něco jiného. Člověk nikdy neví.

Někteří moji kamarádi říkali, že kdybych nebyl našťvaný, neskákal bych možná po hlavě ani do rokenrolu tak, jak jsem to dělal. Myslím, že mému dětství můžeme poděkovat za Shout at the Devil?

Moje máma, Deana Richardsová, zemřela. Pokoušeli jsme se náš pošramocený vztah napravit. Ale nikdy se nám to tak docela nepovedlo.

Jak jsem řekl, během mého dětství nebyla tak úplně přítomná. Jestli to byla vina její nebo někoho jiného, na tom už nezáleží: už je pryč. Můžu jen říct, pokud máte čas něco urovnat, tak to urovnejte. To jsme měli udělat i my dva: být strážlivý je taky o tom být zodpovědný.

Moc jsem chtěl mít s mámou skutečný vztah. Chtěl jsem si to s ní všechno vyříkat a pokusit se všechno napravit. Myslím, že kdyby mi moje máma aspoň jednou za poslední roky řekla: „Posrala jsem to,“ řekl bych jí rovnou, „mamí, já to posral taky. Pojďme začít znova!“

Ale to ona nikdy neudělala. Nemohla nebo nechtěla. Kdykoli jsme se snažili bavit, pořád opakovala: že s ní zacházeli špatně. Že to ona je oběť. Že se jí lidé snažili mě sebrat, protože byla černou ovčí rodiny.

Pokud šlo o moji mámu, ona nikdy neudělala nic špatně. Kvůli tomu končily naše hovory ve slepé uličce. Pohnuli bysme se dál jenom, kdybych řekl: „Ano, máš pravdu. Všechno, co se mi v životě stalo, byla moje vina nebo vina mojí babičky Nony nebo mého dědy Toma.“

To jsem říct nemohl, protože to nebyla pravda. Hrála v tom svou roli i ona. Navíc, já takhle prostě nefunguju... vyjdu ti vstříc, ale ty mi musíš vyjít vstříc taky.

I tak jsem se snažil všechno s mámou urovnat. Moje žena Courtney mě k tomu ponoukala. Říkala: „Měl bys zajet do Seattlu za svou matkou – nebude tady věčně.“

Asi rok před tím, než moje máma zemřela, jsem zaletěl do Seattlu se svými dětmi a s Courtney a setkali jsme se s ní. Bylo to v hotelu Four Seasons a ona byla nasraná, protože uvnitř nesměla kouřit. Povídali jsme si a já řekl: „Mami, byl jsem hodně na turné, teď si možná dám na chvíli pauzu.“

Moje máma se na mě podívala a řekla: „No, radši ani nemysli na to, že bys v nejbližší době odešel do důchodu!“

Všichni v místnosti seděli se zatajeným dechem. Já? Tuhle písničku jsem už slyšel.

Na vteřinu jsem si myslel, že řekne „Protože máš takový talent“, nebo „protože jsi dělal radost tolika lidem“.

Myslel jsem si, že se moje máma chystá říct něco milého.

Místo toho se mi podívala zpřímá do očí a řekla: „Protože budu potřebovat asi 40 000 dolarů měsíčně, aby se o mě postarali v takovém ústavu, kde chci být“.

A mě napadlo říct jen: „Aha.“ Koukal jsem do země, zatímco moje žena a děti seděly mlčky kolem mě. Právě když jsem si myslel, že mi moje máma už nemůže ublížit víc, rozbila moje srdce na tisíc kousků ještě jednou naposled.

Toho večera jsme šli na večeři a moje máma strávila celou dobu tím, že říkala lidem u stolu o tom, jak skvělý věci pro mě v dětství udělala. Myslím, že něco z toho byla možná i pravda.

Ale jak večer pokročil, přistihl jsem se, že se na ni dívám a myslím si, no, tak takhle to asi skončí.

A skončilo. Nikdy jsme neměli skutečný vztah. Je to škoda, ale prostě se to asi nemělo stát.

Ale můj děda Tom Reese, to bylo něco jiného. Když umřel můj dědeček, zlomilo mi to srdce. Až do konce k nám jezdil na návštěvu do Los Angeles. A i když mu nebylo dobře, nikdy by nešel k doktorovi.

Takový prostě on byl. Narodil se v roce 1927 a myslel si, že doktoři jsou zločinci – stejně jako právníci, politici a kdokoli z církve. Takový byl Tom a byl na to hrdý. Měl rakovinu prostaty, a když šel nakonec ke svému doktorovi v Idahu, rozšířila se mu po těle a už bylo příliš pozdě.

Byl jsem s ním, když naposled vydechl. Do dneška mi pořád chybí. On a Nona mě vychovali.

Dali mi laskavé srdce. To oni jsou to dobré ve mně. Když ztratím soucit a vztek zvedá svou ohavnou hlavu, pomyslím na svůj život s nimi, a to mě stáhne zpátky na zem.

Vyrostl jsem v přívěsu a neměli jsme peníze, ale ve svém srdci jsem byl milionář díky jejich bezpodmínečné lásce... Nona a Tom mi byli mámou a tátou.

Taky pro mě bylo těžké, když odešel odborník na závislosti Bob Timmins. Protože tohle byl poradce pro závislé, který dokázal něco změnit. Bob prožil ohromný život! Byl vážně hrozný závislák, strávil nějakou dobu ve vězení, jezdil s Hells Angels, byl samé tetování a zapaloval jednu od druhé, dokud ho nedostala rakovina.

Ale dávno svůj život změnil a žil, aby pomáhal lidem. Bob toho pro mě tolik udělal a nikdy si za to neřekl ani vřidru. Kdyby nebylo Boba, aspoň deset kapel, co znám, by tady už nebylo a nedělalo pro nás muziku... byl to potetovanej drsnej anděl.

Vanity taky umřela. Už jsem s ní po vydání Heroinových deníků nemluvil a nejsem si jist, že bysme si měli co říct. Bylo hrozně divný, jak umřela a hned po ní umřel Prince. Možná jsou teď spolu v Purpurovým nebi.

Lemmy mi napsal ten super „Krátký alternativní lékařský slovníček“ do původních Heroinových deníků a vždycky jsme byli v kontaktu. Posílal mi SMSky. Jen takový jednoduchý, psal, že mě má rád. Odehráli jsme spolu koncerty a poflakovali jsme se v šatnách, kde mi na kazeťáku přehrával starou muziku. Miloval rokenol a ten miloval jeho... kdyby bylo víc lidí jako Lemmy, žilo by na Zemi méně pitomců.

Viděl jsem Lemmyho možná tak dva měsíce před tím, než umřel. Chodil o holi a vypadal křehece a vyhuble. Nikdy jsem ho tak hubenýho neviděl.

Přišel ke mně a přímo do ksichtu mi řekl: „Nikki! Koukni se na mě! Nelíbí se mi, jak vypadám! Vypadám jako stařec!“

Já mu řekl: „Lemmy, vypadáš dobře, chlape! Z toho se dostaneš!“ Ale jen za pár týdnů bylo po něm. Nikdy na něj nezapomenu. Byl zosobněním opravdovosti. Upřímný, měl všech pět pohromadě a k tomu ten rockovej chraplák...

Takže teď jsou všichni pryč a já jsem z nějakého důvodu pořád tady. Jsem spokojený, střízlivý, ženatý, mám rád svoji rodinu a svůj život. Jsem tu pro svoje děcka.

Neprobouzí mě denně chuť na chlást ani na drogy. Ale to neznamená, že jsem dokonalý, nebo že je všechno snadný. Pořád jsem v rekonvalescenci. A vždycky budu.

Ve svých deníčcích jsem před třiceti lety psal o takovém chlápku: Sikkim Nixxovi. Bylo to moje alter ago a toho chlápka jsem vinil ze spousty věcí. Kdykoli jsem si šlehnul, nebo se zpil do němoty, nebo byl nevěrný, nebo kradl, nebo lhal... no, to byla Sikkimho vina.

Sikki byl se mnou vždycky. Pamatuju si, že jednou, když mi bylo devět, si mě pár děček dobíralo ve školním autobuse. Když jsme vystoupily, naplnil jsem si krabičku na svačinu

kamením, rozpráhl se a trefil prvního z nich do obličeje. Pak jsem trefil druhého. Už nikdy si mě nedobírali.

Tak to byl Sikki někdy před padesáti lety. Padesát let! Ta zkurvená zrůda je tady už půl století. Tahle postava z Heroinových deníků rozhodně po smrti není.

Dneska se objevuje ve vzteku. Musíte do mě vážně rýt, ale když do chřestýše štouháte dost dlouho, vyleze Sikki. Nemám ho rád. Kdykoli se objeví, cítím se otráveně.

Sikki zažil v letech závislosti divoký věci. Tehdy byl můj způsob myšlení: „Jestli se mě dotkneš, tak tě zabiju!“ A dokonce ani teď není úplně pryč. Přál bych si, aby byl. Je jako Damien z filmu Přichází Satan!

Musím bojovat, abych udržel Sikkiho Nixxe na uzdě. Než jsem vystřízlivěl, neměl jsem šanci. Teď to většinou zvládám.

Většinou.

Čas jde dál a mým nejstarším dětem je už kolem dvacítky a jsou skoro v tom věku jako já, když jsem si šlehal, kdy jsem šňupal a upíjel se k smrti. Díky bohu, že nezdědily moje staré destruktivní návyky.

Před pár lety jsem se zeptal své nejstarší dcery Storm, jestli Heroinové deníky někdy četla.

„Zkoušela jsem to, ale byla to taková nuda!“ řekla mi. „Bylo to takový mrhání časem. Vstal jsi, dal sis drogy, šel jsi spát, vstal jsi, dal sis drogy. Po několika kapitolách jsem to vzdala!“

Zasmál jsem se a byl rád, že to takhle cítí (no, možná jsem byl trochu dotčený!). Jsem rád, že moje děti nejsou součástí drogové kultury. Ale vím, že mají štěstí, protože právě teď zažívá Amerika jednu z nejhorších heroinových epidemií za celá desetiletí.

Je to skutečně srdcervoucí. Ve svém rozhlasovém pořadu Sixx Sense jsem dělal rozhovor s majitelem pohřebního ústavu a říkal mi, že ve Spojených státech je teď na heroínu závislých půl milionu lidí.

Nedávno jsem četl, že v Ohio je tenhle problém tak velký, že do márnice přivázejí víc těl, než se do nich vejde. Musí přijet chladičí vozy, aby ta těla odvezly jínam, dokud se nezjistí, co se stalo, a nepohřbí je.

Když se nad tím zamyslíte, zní to hrůzostrašně... a je to kvůli závislosti. A je to taky skvělý důvod, proč právě teď znovu vydat tuhle knížku. Je správný čas varovat lidi před heroínem.

Spousta problémů vzniká z léků na předpis, jako je oxykodon. Lidi ten lék užívají ze zdravotních důvodů, stanou se závislí, nebo se jim závislost vrátí, a když už jim doktor nenapíše další předpis, kupují na ulici nebo přes internet. Začnou to kouřit a nakonec si píchají.

Pak je tu fentanyl, který uživatelé míchají s méně kvalitním heroínem, aby měl větší grády. Řekněme, že ten heroin může být 100% čistý, když opouští Čínu, ale když se dostane do Ameriky je pančovaný a několikrát zředěný.

Jeden dealer ho ředí na 50 %, jiný na 25 %, a pak ho další chlápek zředí až na 10 % účinnost.

Nakonec se na ulici prodává jako ředěný bílý šunt, ale uživatelé vědí, že si můžou levně sehnat fentanyl a smíchat ho s ním. Díky tomu je droga silnější a oni se pak předávají a zemřou.

Je to nebezpečná situace a neustále mě znepokojuje. Právě fentanyl zabil Prince - bral ho na potlačení bolesti v kyčli.

Vím, jak snadno můžete sklouznout od léků na předpis k závislosti. Když mi během posledního turné Mötley Crüe operovali oboustrannou kýlu, dali mi doktoři léky proti bolesti. Řekli mi, ať je beru každé čtyři hodiny.

Pár dní jsem je bral, pak jsem je spláchnul do záchoda, protože jsem nechtěl být další položka ve statistice.

Věděl jsem, jak dobrý by to byl pocit, ale taky jsem věděl, že je už nikdy nechci ve svém životě.

Když tohle píšu, čeká mě několik dalších větších operací natržených svalů levého a pravého ramene. Právě mi museli voperovat náhradu levého kyčelního kloubu kvůli tomu, jak jsem třicet pět let skákal z reprobeden. Chápu, že jsou léky proti bolesti potřeba, ale taky vím, že se před nimi musím mít na pozoru.

Důvodem, proč vám sděluju tyhle informace, je, že bolest se dá zvládnout, ale mějte se na pozoru před vábením ďábla... jeho tvář dobře znám. A vy byste měli taky. Možná vám tahle knížka pomůže, nebo vás vyděsí... tohle jsou statistické údaje, které jsou jiné, než když jsem tyhle deníky psal... pojďme ty informace šířit dál, aby lidi zůstávali naživu...

Dneska se probouzím a nemusím si dělat starosti s pilulkama a kokainem a heroinem a alkoholem. Sotva kdy na ně pomyslím.

Ale je důležité, aby člověk svou minulost úplně nevymazal.

Tahle knížka mi nikdy nedovolí na ni zapomenout, to je jisté.

Lidi, co jsou v rekonvalescenci, jsou většinou úplně v pohodě, když jde všechno dobře, když se jim dobře žije, když svítí slunce a oni jen tak proplouvají životem.

Ale jakmile se něco pokazí, nebo začne být život těžký, jejich první myšlenka je na chlast, na šnupání nebo na pilulku.

Vzpomínám, jak jsem se poprvé snažil vyléčit. Nechtěl jsem být nudný, být vzornák na večírku. Trvalo mi dlouho, než jsem začal být dost v pohodě na to, abych šel na večírek střizlivý.

Pak mi došlo, že nezáleží na tom, jak mě vidí ostatní. Potřebuju zůstat střizlivý kvůli sobě, a když přijde ošemetná situace, kdy se nebudu cítit ve své kůži, nebo začnu myslet na pití, je čas odejít. Když jdu na večírek, vždycky mám zmapovanou únikovou cestu (taky proto, že ožralý lidi jsou kurevsky otravný).

Za posledních deset let se mnohokrát stalo, že jsem přišel na večírek nebo do místnosti a lidi tam byli na koks, byli sjetý, nebo plácali nesmysly. Prostě řeknu: „Už musím jít. Omlouvám se, že odcházím brzo, ale zítra ráno mám nějakou práci.“

Můj život je důležitější než večírky a jejich radosti.

Dokud se držím tohoto programu, jsem v pohodě. Když jsem se poprvé léčil a snažil se přivyknout myšlence, že neberu drogy, chodíval jsem dvakrát denně na schůzky Anonymních alkoholiků. Teď tam chodím jednou týdně – když jsem na šňůře, tak ne tak často – ale mluvím s lidmi z tohoto programu pořád, skoro denně.

Existuje několik skvělých aplikací, které vám pomůžou zůstat na dobré cestě. Mám aplikaci Anonymních alkoholiků, kde každý den vyskočí něco k přečtení. Taky se mi líbí další aplikace, kterou mám rád a která mi ukazuje, jak dlouho jsem střizlivý. Tohle všechno pomáhá. Když tohle píšu, ukazuje mi to:

15 LET A 63 DNÍ, 5542 DNÍ
182,06 MĚSÍCŮ, 133 008 HODIN

A nemám v úmyslu to
v nejbližší budoucnosti
resetovat.

Tak proč chceš tyhle šílené
zápisky do deníku po deseti
letech, co poprvé šokovaly
a inspirovaly tolik lidí,
znova vydat?

Heronivé deníky je knížka,
která mi změnila život, ale
taky změnila životy tisícům
dalších lidí. Nikdy jsem
si neuvědomil, nikdy jsem
si nedokázal představit, že
bude mít vliv na tolik lidí.

I dneska můžu být kdekoli
na světě a lidi za mnou budou
chodit a jedna z prvních věcí,
o které chtějí mluvit, je tahle
knížka. Děje se mi to v Rusku,
v Jižní Americe, v Mexiku... nedávno
jsem byl na dovolené na Havaji
a u bazénu tam seděl otec se svou rodinou
a četl Heroinové deníky.

Jsem třeba na rockovém festivalu uprostřed oraniště
ve Velké Británii a přijde ke mně někdo s touhle knížkou
v ruce. Na každém koncertě, který odehrají s Mötley Crüe
nebo se Sixx:A.M., na mě někdo tou knížkou zamává.

Když se to stane, vím, že jsem se rozhodl správně. Pomyslím
si: jestli jste tu knížku četli, znáte moje nejhlubší a
nejtemnější tajemství. Nevidíte mě na pódiu jako rockovou
hvězdu, kterou si idealizujete. Znáte mě právě já a možná,
že já dokonce znám vás.

"Too Early"
Self-portrait

Tam venku jsou lidé, co bojují se závislostí právě teď, v téhle nejnovější epidemii, dospívající nebo kolem dvacítky. Když vyšly Heroinové deníky, bylo jim jenom osm nebo devět. Mínulo je to.

Pokud tohle výroční vydání pomůže třeba jen jednomu člověku vystřízlivět a zůstat naživu, bude to stát za to. Protože jak sám dobře vím: když jste hluboko na dně, potřebujete veškerou pomoc, které se vám může dostat.

Když se ohlédnou na svůj chaotický, zamlžený život plný sebenenávisti před třiceti lety, vždycky si pomyslím: žil jsem život, jaký jsem žít chtěl. A zemřel jsem proto, že jsem chtěl žít.

Takže se připejte a užijte si (hodně) turbulentní jízdu. Doufám, že vy ani ti, které máte rádi, nebudete nikdy muset ničím takovým projít.

Vítejte zpátky v mém soukromém hororu.

(Pozor, náповěda: má to šťastný konec.)

NIKKI SIXX

Květen 2017

KRÁTKÝ LÉKAŘSKÝ SLOVNÍČEK

Definice z wikipedia. org

Závislost

Nutkání opakovat určité chování neohledně na následky. Osoba, která je závislá, se někdy nazývá narkoman.

Termín závislost označuje chronický model chování, který trvá bez ohledu na přímé nebo nepřímé nepříznivé následky, jež toto chování vyvolává. Narkoman obvykle vyjadřuje přání přestat, ale zjišťuje, že toho není schopen. Pro závislost je většinou charakteristická touha po větším množství drogy, její zvýšená fyziologická snášenlivost a abstinenční příznaky při jejím nedostatku. Riziko závislosti sebou nese mnoho léků či způsobů chování, které poskytují buď příjemné prožitky, nebo úlevu od bolesti.

Alkoholismus

Termín, který označuje nadměrnou a většinou chronickou konzumaci alkoholu. Mezi charakteristiky alkoholismu patří nutkavost a závislost. Lze ho také považovat za nemoc nebo za alergii a mnoho lidí se domnívá, že jde o biologické onemocnění.

Kokain

Kokain je krystalický tropanový alkaloid, který se získává z listů rostliny koka. Působí na centrální nervový systém a potlačuje chuť k jídlu. Vytváří euforický pocit štěstí a zvyšuje energii. Je vysoce návykový a jeho držení, výroba a distribuce pro nelékařské a státem nepovolené účely jsou téměř ve všech zemích světa protizákonné.

Deprese

Klinická deprese je stav smutku a melancholie, který pokročil do stadia, kdy jedinec není schopen společenského

uplatnění a nemůže se věnovat každodenním aktivitám. Hovorově se říká „deprese“ každé náladě, pro kterou je charakteristický smutek, ale klinická deprese je něco víc než jen přechodný stav. Jsou pro ni typické příznaky, které přetrvávají dva a více týdnů a jsou natolik silné, že postiženému brání vykonávat běžnou každodenní činnost.

Klinická deprese postihuje alespoň jednou za život přibližně 16 procent populace. Průměrný věk, kdy se vyskytne poprvé, je podle mnoha výzkumů mezi dvacátým a třicátým rokem života. Stejně jako v jiných zemích je v současné době ve Spojených státech hlavní příčinou invalidity. Odborníci se domnívají, že se v roce 2020 stane po onemocnění srdce druhou nejčastější příčinou invalidity na celém světě.

Heroin

Polosyntetický opioid. Je to derivát morfinu (viz. diacetylmorfin) a získává se acetylací. Bílá krystalická forma je většinou jeho sůl s kyselinou chlorovodíkovou. Ve srovnání s jinými látkami je vysoce návykový. Několik ze slangových názvů heroínu je fet, šleha, herák, háčko.

Psychóza

Obecně používaný lékařský termín pro duševní stav, ve kterém je vážně narušeno myšlení a vnímání. Lidé, kteří zažívají psychotickou epizodu, mohou mít halucinace a bludné představy (paranooidní bludy), vykazují změnu osobnosti a nedokážou jasně uvažovat. K těmto příznakům také často patří neschopnost postižených uvědomit si vlastní neobvyklé až bizarní chování a doprovázejí je potíže se společenským uplatněním a dodržováním každodenních aktivit. V odborné literatuře se psychotická epizoda často popisuje jako „ztráta kontaktu s realitou“.

KRÁTKÝ ALTERNATIVNÍ LÉKAŘSKÝ SLOVNÍČEK

DEFINICE PODLE DOKTORA LEMUELA PILLMEISTERA
(známého též jako Lemmy)

ZÁVISLOST

Když s něčím můžete kdykoli skoncovat, ovšem za předpokladu, že to bude příští úterý.

ALKOHOLISMUS

Návyk, který člověku umožňuje vidět jako leguán.

KLOKAN

Peruánský masírovací prášek – stimulant, který má ten pozoruhodný účinek, že čím víc si ho dáte, tím víc se smějete nesmyslným věcem.

DEPRESE

Když všechno, čemu se smějete, nestojí za nic, a vypadá to, že nemůžete přestat.

HEROIN

Droga, která vám pomáhá utéct před realitou a zároveň způsobuje, že je pro vás mnohem těžší se vypořádat s tím, když vás realita dostihne.

PSYCHÓZA

Když se všichni promění v maličké panenky, které mají v pusinkách jehly a nenávidí vás, ale vám je to jedno, protože vy máte NŮŽ! HAHAHAHAHAHAHA!!!

HLAVNÍ HRDINOVÉ TĚCHTO VÁŠNIVÝCH VYPŘÁVĚNÍ JINAK TĚŽ ZNÁMÍ JAKO SPOLUPACHATELÉ

Nikki Sixx

„Umírání bylo jednoduché... to, co jsem dokázal jen s největšími potížemi, bylo žít...“ Zakladatel, hlavní autor písní a baskytarista Mötley Crüe, pilný zapisovatel do deníku a antihrdina tohoto příběhu. Člověk, který byl tak silně závislý na heroínu a kokainu, že musel dvakrát ženít, než začal uvažovat, že změní životný styl.

Tommy Lee

„Do toho hnusného srahu jsme v nejrůznějších dobách spadli všichni, ale vypadalo to, že Nikkimu se tam líbí nejvíc.“ Bubeník Mötley Crüe přezdívaný T-Bone (Řízek). Nikkiho toxické dvojče a spoluobjevitel narkotik, který se v osmdesátých letech s Nikkim dělil o všechny jeho závislosti kromě heroínu.

Vince Neil

„Při nahrávání alba Girls strávil Nikki spoustu času na záchodě, kde si šlehal a to mi docela vyhovovalo. Měl jsem totiž jedinečnou příležitost v klidu nahrát vokály.“ Zpěvák Mötley Crüe, který měl skoro celá osmdesátá léta autora písní a baskytaristy kapely plné zuby. Ten pocit byl vzájemný.

Mick Mars

„Když jsem se doslechl, že je Nikki mrtvý, moje první reakce byla: „Já věděl, že ten posranej debil něco takového provede!“ Skromný a samotářský kytarista Mötley Crüe, který se musel smířit s tím, že ho mstiví spoluhráči z kapely tyranizují, pronásledují a zneužívají.

Deana Richardsová

„Nikdy by vás nenapadlo, že se vaše vlastní rodina proti vám spikne, aby vám ukradla syna.“ Nikkiho matka, které se syn po těžkém a bouřlivém dětství na dlouhá léta odcizil. Nesmírně tím trpěla.

Ceci Comerová

„Nikki byl sprostý, sebestředný a tolikrát mi hrozně ublížil... byl to hajzl.“ Nikkiho sestřička, která kdysi bratra zbožňovala. Uznává, že rodinné poměry „nepřispěly k tomu, abychom si vytvořili normální sourozenecký vztah.“

Tom Reese

"Párkrát jsem u Nikkiho byl a jeho způsob života se mi nezamlouval." Nikkiho dědeček z matčiny strany, který se v Idahu společně se svou dnes už zesnulou ženou Nonnou o Nikkiho v dětství mnoho let staral.

Doc McGhee

"Na rozloučenou jsem z legrace Nikkimu řekl: «Neposflej nám žádný holky v nacistických helmách a gestapáckých botách. Zřejmě došel k názoru, že to myslím vážně, protože se objevily v helmách, ale bez těch bot. Bývalý manažer Mötley Crüe, který označuje fyzické násilí, jehož se někdy na svých těžko zvladatelných svěřencích dopouštěl, jako «kontaktní management».

Doug Thaler

"Nikki mi ukázal jakousi černou hmotu podobnou gumě a prohlásil, že je to druh exotického kokainu a že se ho chystá vyšňupat. V duchu jsem mu s tím hnusem popřál hodně štěstí." Partner Doca McGheeho, který se musel smířit s tím, že mu Nikki časně ráno volá, aby ho informoval, že má na zahradě «Mexikány a liliuputány».

Evangelist Denise Matthewsová

"Na Vanity už neslyším. Raději bych byla ryba uvězněná v rybníce s vyhladovělým žralokem, než abych nosila tak hanebné a bezvýznamné jméno." Umělkyně vystupující dříve pod jménem Vanity, bývalá Princova popová chráněnka a přítelkyně. Než našla Boha a znovuzrodila se jako kazatelka, věnovala náklonnost svému střídavě současnému a bývalému snoubenci Nikkimu a volné bázi kokainu.

Ton Zutaut

"Nikki jí řekl, že se trochu krve nezalekne a přímo na místě s ní měl styk." Člověk z A&R Elektra Records, který upsal Mötley Crüe této značce a který ke své hanbě musel přihlížet, jak se Nikki miluje s jeho přítelkyní tři minuty poté, co je formálně představil.

Fred Saunders

"Hodně jsem kluky z Mötley mlátil. Jednou v Indiáně jsem Tommymu zlomil nos, Nikkimu jsem zlomil žebra a z Vince jsem mockrát vymlátil duši, protože... no, protože je to kretén." Bývalý člen Hells Angels, dodavatel esa v rukávu a vedoucí ochranky na mnoha světových turné Mötley Crüe.

Bob Timmons

"Kokain u Nikkiho vyvolával akutní paranoii a halucinace. Jednou v noci mi telefonoval, abych okamžitě zavolal policii, protože na stromech kolem jeho domu jsou mužíčci v helmách a s bouchačkama." Bývalý fetišák, ze kterého se stal poradce pro drogově závislé hvězdy a který absolvoval bezpočet hrdinských, ale ztracených bitev, aby Nikkiho přiměl nastoupit odvykací léčbu.

Slash

„Potloukal jsem se s Nikkim a jeho životní styl mě nějakým zvráceným způsobem přitahoval. Moje fetišická léta byla plná hnusu a špíny, ale zdálo se mi, že Nikki našel senzační způsob, jak fetovat na úrovni.“ Kytarista Guns N' Roses a „mladší bratr, kterého Nikki nikdy neměl“ během neblaze proslulého turné v roce 1987, kdy Guns N' Roses cestovali s Mötley Crüe po americkém Jihu.

Sally McLaughlanová

„Slash byl jako ochrnutý a Nikky začal modrat.“ Bývalá Slashova přítelkyně, která se v roce 1987 přestěhovala ze Skotska do Los Angeles a hned první den v tomto městě zachraňovala Nikkimu život.

Karen Dumontová

„Když jsem se přistěhovala do Los Angeles, říkali mi, že s Mötley Crüe nemám vůbec mluvit, jinak si koleduju o malér.“ Zaměstnankyně nahrávací společnosti, která brala své pracovní povinnosti tak vážně, že se k Nikkimu nastěhovala, aby se ho pokusila udržet naživu.

Bob Michaels

„Jednou nebo dvakrát jsem si nechal dýmčičku na lince, a když jsem se nedíval, Nikki mi do ní nasypl heroin.“ Kamarád, soused a příležitostný společník při Nikkiho neblahých rockenrolových dobrodružstvích.

Ross Halfin

„Vždycky jsem říkal, že by si Tommy měl Nikkiho vzít. Kdyby byli gayové, byl by z nich ideální, přímo andělský homosexuální pár.“ Britský fotograf, který Mötley Crüe fotografoval téměř dvacet let a stále si myslí, že Nikki je „sobecký paranoidní magor posedlý mocí, ale k pomilování.“

Jason Bryce

„Nikky zavolal dolů do recepce a řekl: „Koukněte, já jsem Nikki Sixx a okamžitě potřebuju flašku Jacka Danielse. Dám vám za ni tisíc babek.“ Načež recepční mu odpověděl: „Pane, jděte do postele. Už máte dost.“ Holobrádek z Británie, který jel na turné s Mötley Crüe jako chlapec a vrátil se jako muž.

Bryn Bridenthal

„Jedna věc, kterou Nikki dřív dělával, byla ta, že se při rozhovorech s novináři zapaloval.“ Šéf propagace Mötley Crüe, který v osmdesátých letech nevěděl o heroínu nic, ale potom, co pracoval s Nirvanou a Courtney Love, je informovaný mnohem lépe.

Tim Luzzi

„Když jsem tam byl první den, přišel Nikki do studia s monoklem. Noc předtím strávil v policejní cele. To byla předzvěst toho, co mělo následovat.“ Technik, který pro Nikkiho dělal deset let. K jeho pracovní náplni příležitostně patřila povinnost obléct se do kněžské sutany a pít Jacka Danielse.

Joey Scoleri

„Tommy vytáhl ptáka a začal s ním mlátit o stůl.“ Výkonný manažer kanadské nahrávací společnosti, který jako mladičkový moderátor pod jménem Joey Vendetta uváděl jeden z nejskandálnějších rozhlasových rozhovorů v historii rockenrolu.

Wayne Isham

„Nikki měl pořád v očích takové vychytralé ďábelské plamínky. Myslím, že proto vždycky nosil sluneční brýle.“ Režisér desítek oceněných hudebních videoklipů, které natočil pro interprety, jako byli Mötley Crüe, Ozzy Osbourne, Metallica, Britney Spears a Nikkiho osobní oblíbenci Bon fucking Jovi.

Allen Kovac

„Nikki Sixx možná nikdy nevyhraje Grammy, protože hudební průmysl je vždycky neuděluje podle talentu, ale zaslouží si jich hodně.“ Vedoucí Tenth Street management, sídlícího v Los Angeles a současný manažer Mötley Crüe, který jim pomáhal vyjednat odchod od Elektra Records.

Sylvia Rhoneová

„Jestli chceš přispět do téhle knihy? Myslím, že by to opravdu nebylo vhodné.“ Bývalá výkonná ředitelka Elektra Records, která na konci devadesátých let usoudila, že Mötley Crüe už nikomu nic neřekají, a prodala jim originální pásy k jejich albům.

Rick Nielsen

„Nikki Sixx byl takový velký plyšák s milým úsměvem. Musím říct, že na baskytaru moc hrát neuměl, ale to třeba takového Gena Simmonse nikdy nezastavilo.“ Kytarista Cheap Trick a Nikkiho hrdina z dětství, kamarád a příležitostný parták na turné a při pití.

Bob Rock

„Nikki s Tommym se rozhodli převléct se za kanadské dřevorubce. Vzali si kostkované košile a nasadili si falešné kníry... Prvotřídní rockový producent alb Mötley Crüe Dr. Feelgood a Mötley Crüe, který vydal desky také skupině Aerosmith, Metallica, Bon Jovi a Bryanu Adamsovi.

James Michael

„Nikki je velice kreativní a talentovaný člověk, který má velice ponuré a zvrácené myšlení.“ Textař, s nímž Nikki napsal hity pro Meat Loafa a Salivu.

WVOD

ÚVOD

Když mi bylo patnáct let, připadalo mi, že písnička Search and Destroy, kterou zpíval Iggy z kapely The Stooges, vyjadřuje přesně to, co cítím, že je to něco jako moje hymna. Bylo to téma, které jsem potom celá desetiletí v sobě nesl jako zákazonosnou mantru. Tu píseň jsem mohl mít klidně vytetovanou na kloubech, protože pro dospívajícího mladíka na okraji společnosti nemohla existovat pravdivější slova:

Kráčím ulicemi jako gepard
a srdce mám plné napalmu
Jsem uprchlý syn jaderné bomby
Jsem kluk, na kterého svět zapomněl
Ten, který Jsem uprchlý syn jaderné
bomby vyhledá a zničí.

Další můj hudební idol byl Alice Cooper. Když zpíval Welcome to My Nightmare, musel stejně jako Nostradamus vidět do budoucnosti... nebo aspoň do té mojí:

Vítejte v mé noční můře
Vítejte v mé duševní poruše
Doufám, že jsem vás nevyděsil

Aliceova noční můra byl šoubyznys, ale tahle kniha je o něčem docela jiném. Tady vás vítám já v nefalšované živé noční můře, kterou jsem před téměř dvaceti lety prožíval a která byla tak zlá, že mě nakonec zabila. Teď vím, že za ni nemohly jen drogy, ale že mě v podvědomí strašila taky moje minulost. A dokonce ani smrtící kombinace narkotik tu bolest nedokázala utlumit.

Myslím, že kdybychom mohli ty dvě písničky smíchat dohromady, dostali bychom tematickou píseň mého dospívání. Na Štědrý den roku 1986 jsem byl členem jedné z nejslavnějších rockenrolových kapel na světě. Taky jsem byl alkoholik těžce závislý na kokainu, na heroínu a nejrůznějších pilulkách, který se propadal do hluboké deprese.

Vítejte v mé noční můře

Co se týče hudby, vždycky jsem si myslel, že Mötley Crüe je těžko stravitelná kombinace rocku, punku, glam rocku a popu prospěšovaná spoustou sarkasmu, vzteku i humoru, lásky i nenávisti, štěstí i smutku. Samozřejmě záleželo na receptu, ale vždycky v ní bylo taky větší nebo menší množství sexu. Chci říct, jaký by to byl rockenrol, kdyby nebyl sexy? Slizký? To většinou. Šovinistický? To vždycky. Tohle všechno jsme smíchali dohromady a vyšel z toho velice jedovatý koktejl.

Pro hodně lidí byl stejně přitažlivý
jako Kool-Aid reverenda Jima Jones

Na rtech sladký a pro nás smrtelný
My jsme byli drogoví pionýři Ameriky
A řvali jsme hlasitěji než samo peklo.

Tenhle deník jsem začal psát na Štědrý den roku 1986, ale ten den nebyl ničím výjimečný. Dost dlouho předtím jsem byl závislý a zůstal jsem ještě hodnou chvíli potom. Možná jsem si prostě tehdy jen uvědomil, jak na tom jsem. Když trávíte Vánoce o samotě, nazí sedíte u vánočního stromku a svíráte bouchačku, nějak vám dojde, že se vám život nebezpečně vymyká z rukou.

Kráčím ulicemi jako gepard a srdce mám plné napalmu

V průběhu těch let se mě lidi pokoušeli omlouvat a říkali, že se ze mě stal narkoman kvůli členství v Mötley Crüe... ale já si to nemyslím. Ten geniální nápad pochází jen z mojí vlastní hlavy. Dokonce ani jako dítě jsem nikdy neměl sklon uhýbat ranám. Byl jsem vždycky první, kdo to schytl rovnou mezi oči. Byl jsem paličatý, cílevědomý a za všech okolností ochotný vystavit se nebezpečí, jen abych přispěl k chaosu, zmatku a rebelii. Díky těmhle vlastnostem jsem se stal slavný a později nechvalně známý. Ingredience úspěchu a zároveň neúspěchu dávaly dohromady pěkný balíček, který měl emocionální stabilitu Molotovova koktejlu. Když jsem se na konci sedmdesátých let přestěhoval do L. A. a objevil kokain, moje okouzlující vlastnosti se začaly projevat ještě silněji.

Jsem uprchlý syn atomové bomby

Ale alkohol, acid, kokain... to byly jen takové aférky. Zato když jsem se setkal s heroinem, doopravdy jsem se zamiloval.

Potom, co jsme prorazili, vydělával jsem díky Mötley Crüe spoustu peněz a nevěděl, co si s nimi počít. Takže jsem je přirozeně utrácel za jedinou věc, kterou jsem chtěl dělat: za drogy. Než jsem založil kapelu, žil jsem jenom pro muziku. Když jsem začal brát drogy, žil jsem jenom pro ně. No, možná mi Mötley dali prostředky, aby se ze mě stal závislák, ale víte vy co? Kdyby to tak nebylo, našel bych si jiný způsob, jak si to zařídit.

Myslím, že my všichni musíme svůj osud naplnit, dokonce i ti z nás, kteří, si nedobrovolně vyberou ten nejhorší, jaký je možné si představit. Takže proč jsem se já vydal na tenhle podivný ponurý výlet? Tedy, mám pro to takovou teorii o třech bodech.

1. Moje dětství stálo za hovno. Táta odešel, když mi byly tři roky a už se nikdy nevrátil.
2. Máma se mě pokoušela mít ráda, ale pokaždé, když se na scéně objevil nový chlap, začal jsem jí vadit, a tak mě odklidila k babičce a dědovi.
3. Narodil jsem se jako závislák. Není divu, že když jsem dospěl, cítil jsem vztek, připadal jsem si nemilovaný a potřeboval se nějakým způsobem... pomstít

Pomstít se komu? Světu? Sám sobě?

Vítejte v mé duševní poruše

Vždycky jsem se za něčím hnál, i když jsem nevěděl, kam mě to dovede. To, že budu v Mötley Crüe, jsem věděl dokonce ještě dřív, než jsem potkal Tommyho Lee, Vince Neila a Micka Marse. Věděl jsem, jak budeme vypadat, jak budeme hrát, jak se budeme chovat (samozřejmě co nejhůř).

Mötley Crüe byli vždycky o muzice a o holkách... o muzice a drogách... o muzice a násilí. Chtěli jsme být největší, nejsprostší a nejhlasitější rocková kapela na celé planetě. Když jsme v roce 1983 přiletěli vrtulníkem na festival v L. A., abychom hráli pro 300,000 metalových fanoušků, věděli jsme, že nám k tomu moc neschází. Štvalo nás jenom to, že tam nejsme za hlavní hvězdy. Ale to byla jen otázka času. Byli jsme na dálnici do pekla a měli jsme jen ty nejhorší úmysly zničit všechno, co nám stojí v cestě. Mohli jste nás najít podle stop sexu, drog a rockenrolu, které jsme za sebou nechávali...

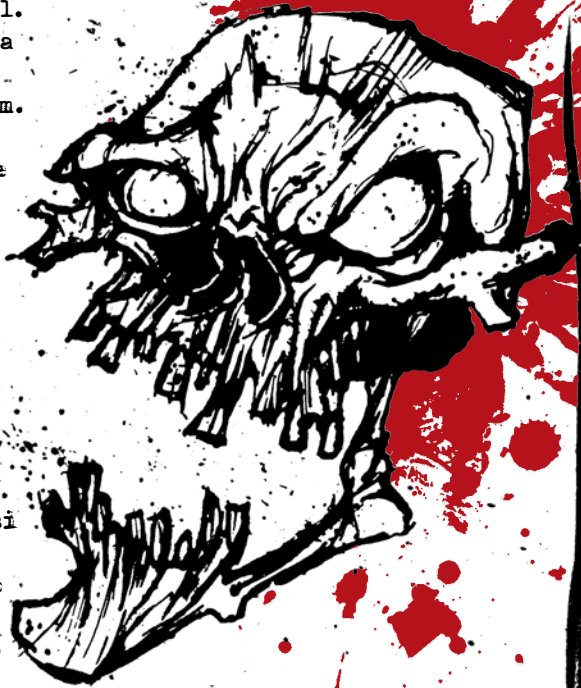

Ten, který vyhledá a zničí

V roce 1983 se staly dvě věci, které pro mě byly velmi důležité. Album *Shout at the Devil* získalo platinovou desku a posunulo Mötley ještě výš na žebříčku úspěšnosti. A já jsem opilý naboural svoje porsche, vykloubil si rameno a začal kouřit heroin, abych utlumil bolest. Problém byl v tom, že jsem kouřil a pak si začal i píchat ještě dlouho potom, co ta bolest odezněla.

Do prdele, něco mi říkalo, že se ze mě stává feťák. Musíte být pořádný samožer, abyste si toho nevšimli, ale jestli jsem tehdy něco byl, tak právě samožer. Když šel náš zpěvák Vince Neil na dvacet dní do vězení, jedinkrát jsem ho nenavštívil ani mu nezavolał. Nikdy mě to ani nenapadlo. Byla by to ztráta vzácného času, který jsem mohl věnovat drogám.

Na konci turné s albem *Theatre of Pain* v roce 1986 jsem byl na nejlepší cestě stát se regulérním feťákem. Po koncertě v Londýně jsem se předávkoval, a coby mrtvolu mě nechali v kontejneru na odpady. Objevil jsem se sjety na Tommyho svatbě, ačkoli jsem mu měl jít za svědka, a v kovbojských botách jsem měl schované stříkačky: A radši jsem zůstal doma a kouřil crack, než abych šel na pohřeb svojí babičky, která mě měla ráda a vychovala mě. A mělo to být ještě horší. Mnohem horší.

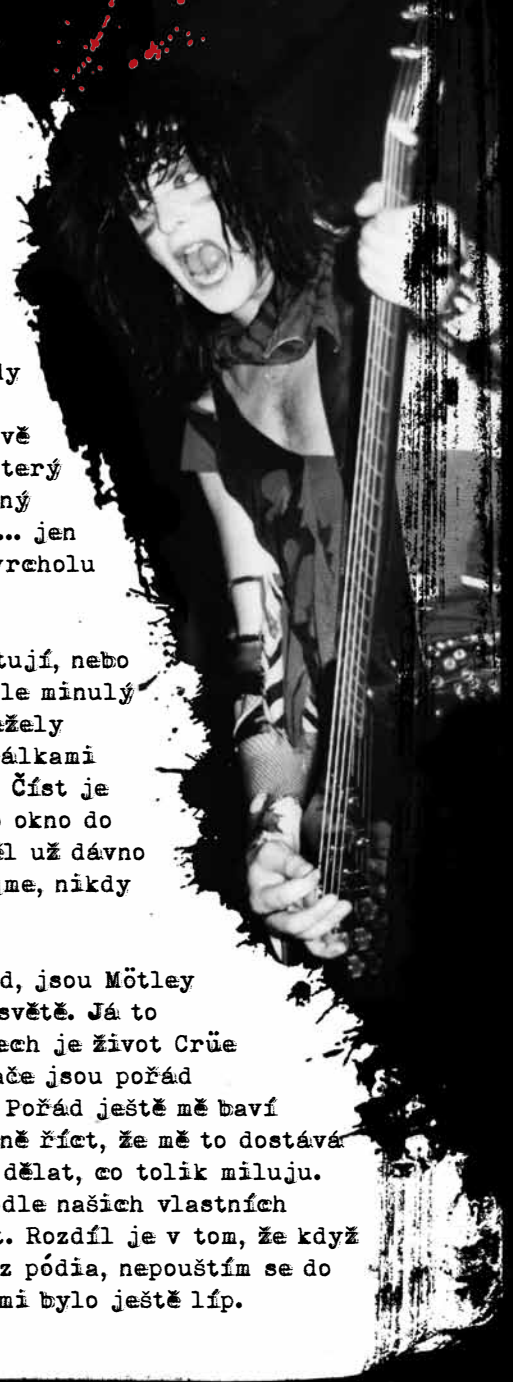

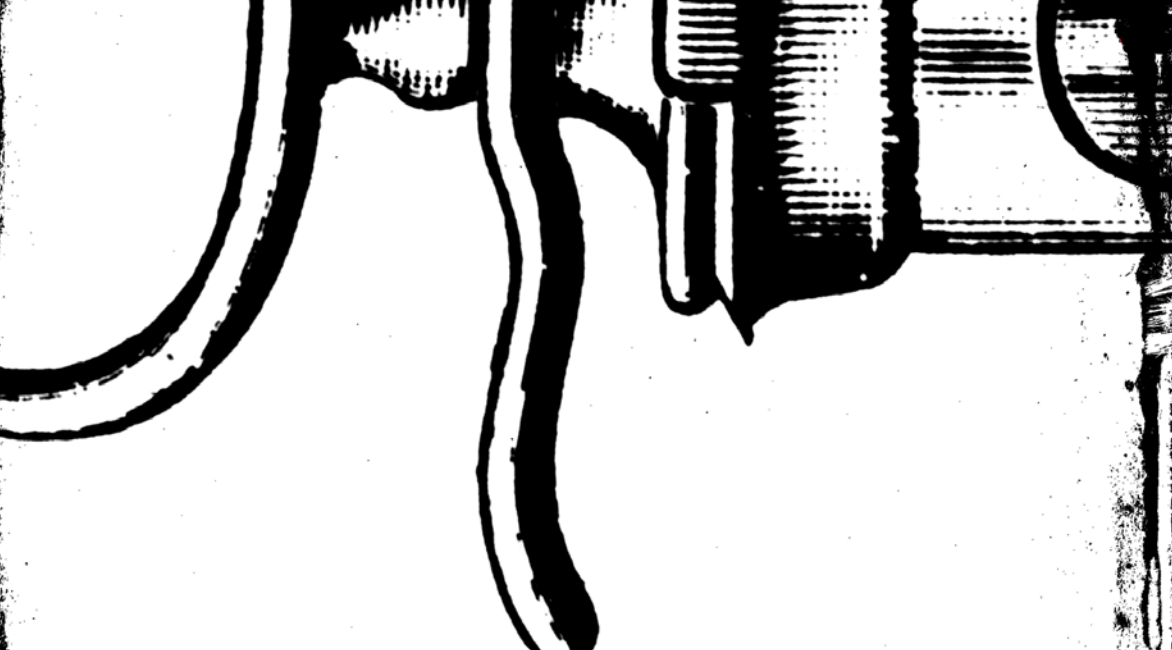
Vítejte v mé duševní poruše

Nejpodivnější je, že jsem si během té nejtemnější a nejhorší doby svého života... vedl deníky. Zatímco jsem seděl doma a vyšíloval nebo jezdil šnuru, zapisoval jsem svoje myšlenky do odřených notesů a na útržky papíru. Někdy jsem psal úplně střízlivý a při smyslech, jindy to byly bláboly šilence. Myslím, že jsem v té své otupělé zdrogované hlavě měl pocit, že deník je jediný tvor, který mi doopravdy rozumí. Možná můj jediný kamarád, někdo, komu můžu důvěřovat... jen tak pro nic za nic se neříká, že na vrcholu úspěchu je člověk sám.

Zapomněl jsem, že tyhle deníky existují, nebo jsem na to možná zapomenout chtěl, ale minulý rok jsem je vytáhl z trezoru, kde ležely pod zatuchlými programy z turné, obálkami časopisů a multiplatinovými cenami. Číst je byl pro mě vážně šok. Byly něco jako okno do dávných temných časů, které jsem měl už dávno za sebou.. a do kterých se už, doufejme, nikdy nevrátím.

V současné době, kdy píšu tenhle úvod, jsou Mötley Crüe zpátky a zase hrajou po celém světě. Já to mám hrozně rád a v některých ohledech je život Crüe stejně šílený jako vždycky. Zesilovače jsou pořád moc nahlas, stejně jako naše názory. Pořád ještě mě baví hrát rockenrol. Vlastně můžu bezpečně říct, že mě to dostává do rauce. Považuji si, že i teď můžu dělat, co tolik miluju. A skutečnost, že to pořád probíhá podle našich vlastních pravidel, mi dělá fakt velkou radost. Rozdíl je v tom, že když dneska v adrenalinovém rauši slezu z pódia, nepouštím se do narkotického kamikadze tažení, aby mi bylo ještě líp.

Teď mi stačí muzika a fanoušci. Přesně jak by to mělo být.

Jsem tentýž člověk a zároveň někdo jiný. Víte, je tu Sikki, ale pak je tady Nikki, který je už spoustu let střízlivý a má věci pod kontrolou, místo aby byl mimo a pomínutý. Sem tam mě dokonce napadne, že jsem možná ten typ člověka, jakého by Sikki z roku 1986 nesnášel. A to je v pořádku, protože myslím, že bych teď v roce 2006 nechtěl Sikkiho poznat. Takže jsme si kvit.

Dneska jsem znovu poslouchal Velvet Underground a Heroin zní ještě líp než dřív. Zvláště, když Lou Reed zpívá o tom, že heroin je jeho smrt, život i žena.

Když jsem tehdy v Idahu vyrůstal, nikdy by mě nenapadlo, že z jedné z nejinspirativnějších písniček mého života se nakonec stane moje vyznání.

Mohl jsem tyhle šílené deníky spálit, nebo je dát zpátky tam, kde jsem je vzal a nikdo by se nic nedozvěděl. Tak proč jsem se rozhodl je vydat a ukázat světu, co jsem to byl za fetáka a šílence, když jsem stál na vrcholu úspěchu?

No, to je jednoduché. Pokud jen jediný člověk ztratí po přečtení téhle knížky chuť vydat se stejnou cestou jako kdysi já, stálo za to se o moje soukromé peklo podělit. Prostřednictvím charitativní organizace s názvem Running Wild in the Night, kterou jsem založil s Covenant House (www.covenanthouse.org a www.nikkisixx.net), věnuji zisk z téhle knihy na pomoc dětem, které utekly z domova.

Říká se, že aby si člověk udržel, co má, musí se toho vzdát. Já tomu věřím. A taky věřím, že můžete být skvělí, srát na to a nakopat životu prdel a při tom nebejt na sračky. Pořád ještě jsem první, kdo řekne „jděte do prdele“, ale ještě rychleji říkám „mám vás rád“. Jestli je život takový, jaký si ho uděláte, pak jsem s tím svým naložil skvěle. Stálo mě to spoustu tvrdé práce, a pokud chcete, můžete to udělat taky tak.

V neposlední řadě chci říct, že řádky, které jsem v roce 1985 napsal v písničce Home Sweet Home, jsou dneska stejně pravdivé, jako byly tehdy:

Moje srdce je jako otevřená kniha
Aby si v ní celý svět mohl číst.

Vítejte v mé noční můře...
užijte si ji.

NIKKI SIXX
PROSINEC 2006